

Az elveszett elvesztése és megtalálása

Bibliaolvasás: Zakariás 11.

Alapige: Lukács 15, 1-10.

Énekek: 84:1 és 6; 215: 13 é 4-6; 105: 1-3!

Erre az igehirdetésre készülve keresztelő János jutott eszembe, akinek különös személyisége csak úgy vonzotta Jeruzsálemet és környékét. Keresztelő János jelenléte mozgásba hozta a maga vallásosságába belekövesedett Júdeát. Ez nagyon sértette a vallási hatalmasságokat. Papokat és lévitákat küldtek Jánoshoz, akik által feltették a kikerülhetetlen kérdést: Nem te vagy a Krisztus, kicsoda vagy tehát? János pedig megvallotta, és nem tagadta; Nem én vagyok a Krisztus! Ha nem te vagy, akkor miért keresztelsz? Mire ez volt a válasz: Én csak vízzel keresztetek...! Feltehetitek ti is a kérdést, ha felülmúl az igehirdetés szolgálata, akkor miért prédikálsz? Mire a felelet a Keresztelő Jánoséhoz hasonló „csak” kezdetű szócskával kezdődhet. Csak víz, mondta Keresztelő János, de ami megmutat mégis valamit a valóság tüzeiből. Ha most ez megtörténhet nem hiábavaló a mi istentiszteleti szolgálatunk és együttlétünk!

Képzeletben és talán valóságosan is vissza kell pörgessük a mögöttünk lévő húsz évszázadot, de legyen inkább negyven évszázad, majd az időnkét, idő-felfogásunkat és idő-érzékelésünket igazítsuk az örökkévaló Krisztus időtlen idejéhez! Krisztussal együtt időzni számunkra azt jelenti, hogy Szentlélek vezetésével elkezdjük együtt és egyszerre látni az Isten időben egymás után következő nagy tetteit és a közöttük levő összefüggéseket. Így történhet meg, hogy karácsony és húsvét Isten egyetlen cselekményévé lesz, ahogy a teremtés és az újjáteremtés is! Haladjunk át tehát egyfajta időutazási „csillagkapun” és érezzük meg, hogy itt a Krisztus Jézus jelenlétében valami megmagyarázhatatlan erő visz, sodor, vonz bennünket minden bűnösrel (Lk 15: 1) együtt Jézushoz, semmi egyébért, hanem csak azért, hogy őt hallgassuk, mert a szavai által belecsöppenünk egy világunktól teljesen különböző, mondhatnánk úgy is, hogy mennyei környezetbe, ahol az angyalok leülnek velünk lakomázni, mi pedig velük együtt magasztaljuk Istenünket és Atyánkat. Ugyanakkor meglátjuk elveszett világunk valódi arcát is, mely ábrázatot mi minden esetben Krisztus Jézus által látjuk meg és ismerjük fel! Nélküle hajlamosak vagyunk jónak mondani a gonoszt! Ma elveszett világunkról és benne elveszett önmagunkról lesz szó!

Világunk az elvesztés és a megtaláltatás világa, melyben megtörténik a halálba vezető elvesztés, hogy mi, akiket Isten kegyelme Krisztus által az Isten gyermekeivé tett, soha ne törődjünk bele eme halálunkba és az elveszettekből ne csupán megtaláltatott legyen, hanem feltámadott is! (Luk 15:24 és 32) Ezt az üdvözítést vitte végbe Krisztus, a mi Urunk azzal, hogy megüresítette önmagát és érettünk a keresztfá halálában elveszetté lett!¹

Mindenekelőtt tehát a teljes és felbonthatatlan Írás kinyilatkoztatása szerint Isten bűnné², átokká³, áldozattá⁴, bűnt elvevő báránnyá⁵ azaz **elveszetté** tette az ő Egyszülöttjét! Péter apostol az Isten eme bárányáról ezt mondja:

¹ Az az indulat legyen bennetek, amely Krisztus Jézusban is volt, aki amikor Isten formájában volt, nem tekintette zsákmánynak azt, hogy Istennel egyenlő, hanem önmagát megüresítette, szolgai formát vett fel, és hasonló lett az emberekhez. És amikor emberi formában volt, megalázta magát, engedelmes volt halálig, mégpedig a kereszthaláláig. Ezért Isten is felmagasztalta őt, és olyan nevet ajándékozott neki, amely minden név fölött való, hogy Jézus nevére minden térd meghajoljon, mennyieiké, földieké és a föld alattiaké, és minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus Úr az Atya Isten dicsőségére. Filippi 2: 5-11.

² Mert azt, aki bűnt nem ismert, bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk ő benne. 2Kor 5:21.

³ Krisztus váltott meg minket a törvény átkától, átokká levén értünk; mert meg van írva: Átkozott minden, aki fán függ (...). Gal 3:13.

⁴ Megigazulván ingyen az ő kegyelméből a Krisztus Jézusban való váltság által, Kit az Isten eleve rendelt engesztelő áldozatul, hit által, az ő vérében, hogy megmutassa az ő igazságát az előbb elkövetett bűnöknek elnézése miatt (...). Róm 3:24-24.

- „Nem veszendő holmin, ezüstön vagy aranyon váltattatok meg a ti atyáitoktól örökölt hiábavaló életetekből; Hanem drága véren, mint hibátlan és szeplőtlen bárányn, a Krisztusén: Aki eleve el volt ugyan rendelve, a világ megalapítása előtt!” 1Pét 1:18-20. Isten Fia tehát elveszetté lett, hogy megkeresse és megtalálja az elveszetteket!

Maga Pál apostol is Krisztus örökkévalóságáról tanít, amikor azt mondja, hogy Isten ez élet pusztaságaiban vándorló teljes [παῖς, παῖσα, πᾶν (pasz pasza pan) 1) egész, teljes] népe, azaz a kezdettől a végig, az egy lelki eledelt ették és mindnyájan az egy lelki italt itták, mert ittak a lelki kősziklából, amely követi vala őket, e kőszikla pedig a Krisztus volt! 1Kor 10:3-4. Mózes tehát Krisztussal beszélt (Ján 9:29), mint ember az emberrel!⁶

Meg kell értenünk ezekből, hogy Krisztus és ellenségeivel való vitája nem annak a farizeusnak házában kezdődött, aki azon a szombaton meghívta a Názáreti rabbit is a törvénytudó haverjainak rendezett lakomára (Lk 14: 1). Történt ugyanis, hogy azon a puccos rendezvényen megjelent egy ödémás⁷, kinek egész testét hatalmába vette a betegség. Amikor tehát közöttük állt az a teljes testében vízzel feltelt ember, Jézus megszánta és nyilvánosan kérdezte meg az ott összegyűlt összes farizeustól és törvénytudótól:

- Szabad-e szombatnapon gyógyítani? (Lk 14: 3 és Mt 12: 10)

Máté szerint Jézus így folytatta:

- Kicsoda közületek az, akinek a juha, ha szombatnapon a verembe esik, meg nem ragadja és ki nem vonja azt? Mennyivel inkább drágább az ember a juhnál! Szabad-e tehát szombaton jót cselekedni? (Mt 12: 10-12) Lukács szerint Jézus így folytatta:
- Ki az közületek, akinek számára vagy ökre a kútba esik, de ott hagyja őket elpusztulni és nem vonja ki azt azonnal szombatnapon? (Lk 14: 5) Ki az, aki nem megy el jószága megmentésére a kényelmét és a biztonságát is feláldozva?

Akkor és ott Krisztus Jézusnak ez a kérdése pusztába kiáltott visszhang nélküli szónak tűnt, mert a hírneves törvénytudók mindnyájan mélyen hallgattak. Micsoda sötét és pokol-mély hallgatás volt akkor és ott Krisztus prófétai kérdésére a válasz reakciónk?

Testvéreim, a teljes valóság az, hogy Krisztus nem először kérdezte ezt a nyája legeltetésével megbízott pásztortársaitól. Emlékezzetek csak vissza, hogy mit mondott a Szentlélek a prófétaság és a Krisztus Jézus Lelke!⁸ Íme:

- „Olyan pásztort fogok támasztani az országban, aki az elveszettekkel nem törődik, az elkóboroltokat nem keresi meg, a sérülteket nem gyógyítja, a fáradtaknak nem viseli gondját, de a kövéreknek a húsát megeszi, és körmeiket letördeli.” Zakariás 11: 16.

A nyáját prédává tevő bolond, mihaszna pásztor ez, a megtestesült antipásztor, aki nem tartja bűnnek, hogy a nyáj egészét a totális levágás, ismertebben a holocaust kiirtása céljából legeltetik, adják el, veszik meg, mert a meggazdagodás teljesen megvakította már őket. Senki nem szánja ezt a nyáját se a pásztor, se az eladója, sem a megvásárlója (Zakariás 11: 4-6)!

Krisztus Jézus tehát Zakariással együtt a nyáját nem szánók hallgatását tárta fel! Gyáva, alattomos pokol-mély hallgatás a Krisztus világosságában, szemtől szemben az Úrral! Bezzeg, a háta mögött, mennyi és milyen alávaló terveket építettek az egy Igaz elvesztése céljából? Addig – addig terveztetek, míg végül így szóltak egymáshoz:

- „Ez az örökös; jertek, öljük meg őt, és foglaljuk el az ő örökségét!” Máté 21:38. Megfogytak tehát, kivetették a szőlőn kívül és megölték őt.

⁵ Másnap látá János Jézust ő hozzá menni, és monda: Íme az Istennek ama báránya, aki elveszi a világ bűneit! Ján 1:29.

⁶ Az Úr pedig beszéle Mózesrel színről színre, amint szokott ember szólani barátjával (...). 2Móz 33:11.

⁷ ὑδροπικός, ἦ, ὄν (hüdrópikosz é on) vízkóros, ödémától szenvedő.

⁸ És leborulék annak lábai előtt, hogy imádjam őt, de monda nekem: Meglásd, ne tedd; szolgatársad vagyok neked és a te atyádfiainak, akiknél a Jézus bizonyágtétele van; Istent imádd, mert a Jézus bizonyágtétele a prófétaság lelke. Jel 19:10.

Pontosan a pászkavacsora napjáig, nagycsütörtök és az árulás éjszakájáig tartott ez a pokolmély hallgatásuk! Akkor a sötétség hatalmait maguk mögött tudva felbátorodtak és megfogták őt, egy koncepció perrel a szőlőn, azaz törvényen kívülé tették őt, végül egyhangú ordibálás közepette Jézus arcába kiáltották a belőlük rég kikíváncozó feleletüket:

- Méltó a halálra! Feszíts meg, azaz vészítsd el őt!

Csak hogy egészen pontosan értsük, forgassuk vissza, hogy mi volt a Jézus hozzájuk intézett kérdése? Hadd ismétljem meg! Íme:

- Melyik ember az közületek, akinek ha száz juha van, és egyet azok közül elveszít (...)? Kicsoda közületek az, akinek a juha, számara vagy ökre, ha verembe esik, hagyja elveszni és elpusztulni? Ki az, aki nem megy el jószága megmentésére a kényelmét és a biztonságát is feláldozva?

A négy napja halott Lázár feltámadása estéjén a Jézus ellen kiadott elfogatási paranccsal (Jn 11: 57) a kezükben következő tárgyalást bonyolították le az Úr ellenségei:

- Mit tegyünk?
- Ez az ember ugyan is sok jelt tesz?
- Ha egyszerűen csak hagyjuk őt, azaz ha tovább hallgatunk, mindenki benne hisz majd.
- Aztán jönnek a rómaiak, és elveszik tőlünk a helyet is, a népet is! Kajafás pedig, aki főpap volt abban az esztendőben, ezt mondta:
- Ti nem értetek semmit! Azt sem veszitek fontolóra, hogy jobb nektek, hogy egyetlen egy, az egy juh, az egy bárány haljon meg, azaz vesszen el a népért, sem hogy az egész nép elveszen!

János evangélista így zárta be ezt a feljegyzését:

- Attól a naptól fogva egyetértettek abban, hogy megölik, azaz elveszíti őt! Jn 11: 54.

Nagycsütörtök éjszakáján és nagypéntek napján tehát a Názáreti Jézus feltett kérdésére egyetértve ezt ordították!

- Méltó a halálra! Máté 26:66.

- Feszítsd meg, (...) feszítsd meg, azaz **vészítsd el!** Márk 15:13 – 14.

Így teljesedett be az Írás, mely szerint ennek a Messiásnak nem volt senkije⁹, aki tanúságot tett volna mellette, aki a kényelmét és a biztonságát kockáztatva az élete megmentésére, az ő kimentésére sietett volna, hanem valami borzalmas és iszonyatos egyetértésben a pusztulás vermében hagyták őt! Az emberek ott hagyták őt a pusztulás vermében¹⁰, de Isten nem hagyta, hogy Szentje a Seolnak nevezett pusztulás vermében rothadást lásson¹¹, hanem kiáltását meghallgatva azon a vasárnapra virradó szombat napon kimentette őt a leggyalázatosabb halálból! Milyen hatalmas öröm? Urunk Jézuson nem uralkodhattak a pokol és a halál kapui!¹²

Kit érdekel ma városban, a természettől teljesen elszakadt, és a digitális felületek kép-panel dzsungelében tengődő emberek közül az elveszett juh, ökör, vagy szamár sorsa? Legtöbben, akik ma ezt hallják, hogy „juh”, azt se tudják hirtelen, hogy mire is gondoljanak. Hát akkor, hogy ébreszthetnék én vajmi kevés rokonszenvet bárkiben is egy elveszett juh iránt? Mi közünk nekünk ahhoz az elveszett bárányhoz? Talán egy elveszett kiscica, vagy egy elvesztet kutya, vagy egy elveszett kisgyermek sorsa felcsigázná az érdeklődésünket.

⁹ A hatvankét hét múlva pedig kiirtatik a Messiás és senkije sem lesz. Dán 9:26.

¹⁰ Ments ki engem az iszaptól, hogy el ne süllyedjek; hadd szabaduljak meg gyűlölőimtől és a feneketlen vizekből; Hogy el ne borítson a vizek árja, és el ne nyeljen az örvény, és a veremnek szája be ne záruljon felettem! Hallgass meg engem, Uram, mert jó a te kegyelmességed! A te irgalmasságodnak sokasága szerint tekints én reám; És ne rejtss el orcádat a te szolgádtól; mert szorongattatom nagyon: siess, hallgass meg engem! Zsolt 69:15-18.

¹¹ Mert nem hagyod lelkemet a Seolban; nem engeded, hogy a te szent rothadást lásson. Zsolt 16:10.

¹² Könyörülj rajtam, Uram! lásd meg az én nyomorúságomat, amely gyűlölőim miatt van, aki felemelsz engem a halál kapuiból (...)! Zsolt 9:14.

Igen, egy olyan világban élünk, ahol emberek embereket, sőt gyermekeket veszítenek el, vagy áldoznak fel a mammon oltárain! Jézus ilyen népet elveszítő embereknek mondta el az elveszett juhról, a tékozló fiúról szóló példázatait és kérdezett rá mély hallgatásukra!

Krisztus Urunk üzenete éppen az elveszett juh miatt aggódó pásztorral való együttérzés kapuján keresztül foglalhatja vissza a szívünket és emelhet át minket a halálból az életbe, az elveszett világból az Isten országába. De van-e ilyen Krisztus Jézussal együttérző szívünk?

- Ki az közületek, akinek az enyémmel együtt-dobbanó szíve van? Ki az közületek, - kérdezi Jézus, - akinek ha van száz juha de egy elvész, nem indul szombatnapon, azaz a nyugalom napján megkeresni az elveszettet úgy, hogy közben otthagyja a kilencvenkilencet a nyájban a kényelmes nyugalmával együtt?

Nos, kiderül, hogy egyedül az Úrra, a Szentháromság egy igaz Istenre illik ez a mindent otthagyo szeretet teljes keresés! Amint említettem, az Atyát ismerő Fiú, aki azt cselekszi mindig, amit Atyjától lát¹³, jó Pásztorként, az életét is feláldozva elindul megkeresni és megtalálni az elveszetett. Tudjuk a juhok nagy pásztorának a történetét, hogy az élete árán talált meg bennünket a halál legmélyebb szakadékának a legalján! Megragadott a halálával a halálban és nem engedett el! Az egy élő Isten, a mi Atyánk és Jézus Atyja pedig nem nyugodhatott és nem hagyhatta Szentjét a halálban, felkelt tehát az ő nyugalmából és a húsvétra virradó szombat napon indult el feltámasztani a sziklaverembe is bepecsételt Jézust! *Jézussal együtt*¹⁴ hozott ki minket a halálnak halálából! Mekkora öröm volt e megtalált és feltámasztott Megváltó, a vele együtt megtalált és feltámasztott népe miatt a mennyekben? (Lk 16: 22-24 és Lk 15: 7; 10) Ezt énekelték az angyalok:

- Dicsőség a magasságos [mennyek]ben az Istennek, és e földön békesség, és az emberekhez jó akarat! Luk 2:14. Vö: Luk 2:10-13.

Térképezzük fel testvéreim a helyzetünket, hol vagyunk mi attól az értékrendtől, attól az igazságtól és valóságtól, amire itt Jézus most reánk kérdez? Jézus egy olyan világról beszél, amiben az egyetlen elveszett juh pótolhatatlan érték volt bármelyik jó gazda számára. Az Isten eme világában az „egy” ugyan annyit ért, mint a 99, sőt még többet. Az „EGY” egy olyan világ, ahol az elveszett egyet nem lehet pótolni 99 el nem veszettel, hanem csak megkereséssel, megtalálással, haza tereléssel, visszahozással, visszahívással. Ki kell vonni és ki kell venni az elveszett állapotából; újból megtalálttá kell tenni őt! Keressük hát meg Jézust! Keressük, ahogy talán a húsvét asszonyok tették azt a temetőben, ahogyan a belenyugodni nem akaró magdalai Mária kereste őt könnyeivel elhomályosult látással! (Ján 20:11-16)

Kicsoda közülünk tehát az, aki ilyen, saját kényelmét, biztonságát és életét nem kímélő Jézus Krisztushoz hasonló „keresővé” válik? Itt és ma ez az egyetlen lehetőségünk, ha ismét keresetté és megtalálttá lesz a kézen-közön eltűnt Jézus¹⁵, keresett és megtalált lesz egész keresztyénségünk, ha keresett és megtalált lesz a templomunk, a gyülekezetünk (...)! Keressük hát a Krisztus Lelkével elveszett életünket, legyen szó a gyermekünkről, a testvérünkről, a közösség bármely tagjáról, az ellenségé lett testvéréről, az általunk nem ismert, nem gyakorolt Krisztust követő életről (...)! Nem törődhetünk bele, hogy elveszett! Keressük hát, mert aki könnyhullatással ()¹⁶ keres talál!¹⁷ Ámen.

¹³ János 5: 19-21; Ján 8:28; Jn 10: 37!

¹⁴ Mert ha hisszük, hogy Jézus meghalt és feltámadott, azonképpen az Isten is előhossa azokat, akik elaludtak, a Jézus által **ő vele együtt!** 1Thess 4:14. Vö.: 2Kor 4:14.

¹⁵ Luk 2:43-49!

¹⁶ Akik könnyhullatással vetnek, vigadozással aratnak majd. Aki vetőmagját sírva emelve megy tova, vigadozással jó elő, kévéit emelve! Zsolt 126:5-6.

¹⁷ Kérjete és adatik nektek; keressetek és találtok; zörgessetek és megnyittatik nektek. Mert aki kér, mind kap; és aki keres, talál; és a zörgetőnek megnyittatik. Avagy ki az az ember közületek, aki, ha az ő fia kenyeret kér

Imádkozzunk dicső zsoltárral!

„Az éneklőmesternek a múthabbén szerint; Dávid zsoltára. Dicsérlek Uram teljes szívemmel, hirdetem minden csodatételedet. Örülök és örvelezek tebenned, zengedezem, oh Magasságos, a te nevedet; Hogy az én ellenségeim meghátráltak, elbuktak és elvesztek a te orcád előtt; Hogy véghezvitted ítéletemet és ügyemet: az ítélő-székben ültél, mint igaz bíró. Megdorgáltad a pogányokat, elvesztetted a gonoszt: nevüket mindörökre kitörölted. Az ellenség megszűnt, elpusztult örökre; és a városoknak, amiket feldúltál még az emlékezetük is elveszett. Az Úr pedig örökké trónol, ítéletre készítette el az ő székét. És ő megítéli a világot igazsággal, törvényt tesz a népeknek méltányosan. És lesz az Úr nyomorultak kővára, kővár a szükség idején. Azért te benned bíznak, akik ismerik a te nevedet; mert nem hagytad el, Uram, akik keresnek téged. Zengjtek az Úrnak, aki Sionban lakik; hirdessétek a népek között az ő cselekedeteit. Mert számonkéri a [kiontott] vért, megemlékezik róluk, nem feledkezik el a szegények kiáltásáról. Könyörülj rajtam, Uram! lásd meg az én nyomorúságomat, amely gyűlölőim miatt van, aki felemelsz engem a halál kapuiból; Hogy hirdessem minden dicséretedet Sion leányának kapuiból; hadd örvendjek a te szabadításodban. Besüllyedtek a pogányok a verembe, amelyet ástak; a hálóban, amelyet elrejtettek, megakadt a lábuk. Megismertetett az Úr, ítéletet hozott; a gonoszt annak keze munkájával ejtette el. Higgajon. Szela.

Seolba jutnak a gonoszok, [oda] minden nép, amely elfeledkezik Istenről. Mert a szegény nem lesz végképpen elfelejtve, a nyomorultak reménye sem vész el örökre. Kelj fel Uram, ne hatalmasodjék el a halandó; ítéltsenek meg a pogányok te előtted! Rettentsd meg, Uram, őket; tudják meg a pogányok, hogy halandók ők! Szela.” Zsoltárok 9.

Áldás: A békesség Istene pedig, aki kihozta a halálból a juhoknak nagy pásztorát, örök szövetség vére által, a mi Urunkat Jézust, Tegyen készségesekké titeket minden jóra, hogy cselekedjétek az ő akaratát, azt munkálván tibennetek, ami kedves ő előtt a Jézus Krisztus által, akinek dicsőség örökkön örökké. Ámen. Zsid 13:20-21.